

ÅSA
SCHWARZOVÁ

THRILLER

KLÍČŮ

7 ochránců internetu –
7 cílů k odstranění

metafora®

Internet – převratný vynález v dějinách a nezbytný nástroj pro fungování moderní společnosti. Pokud by nad ním někdo získal kontrolu, ovládl by většinu vyspělých států.

Jednou z nejcitlivějších částí internetu je tzv. kořenová zóna. Tam se ukládají adresy, díky nimž se informace putující po síti dostanou, kam mají. Aby s nimi nemohl nikdo manipulovat, vyvinula Nadace pro internetovou infrastrukturu sedm klíčů, jejichž virtuální podpis se otiskne na jediný pravý seznam adres.

Sedm klíčů, které mají moc manipulovat s internetem.

Sedm klíčů, jejichž opatrovníky jsou největší špičky v oboru bezpečnosti IT z celého světa.

Jedním z nich je i Rebecka Retéová, která se právě probudila s pistolí u spánku.

A jejího majitele zajímá jen jedna věc: „Kde je klíč?“

Nový román Åsy Schwarzové není jen strhujícím thrillerem z prostředí hackerů, extremistických skupin a tajných služeb, ale také varováním před reálným nebezpečím, které může kdykoliv ohrozit celou civilizaci.

„Dovedně napsané a dobře podložené. Opravdu vás to donutí se zamyslet nad zranitelností moderní společnosti.“

– čtenářská recenze

„Zběsilé tempo a akce od první strany. Okamžitě vás vtáhne do děje, který uhání vpřed díky krátkým kapitolám a úsporné próze. To oceňuji! Líbila se mi zápleтка, jazyk i tempo. (...) Chci si od ní přečíst víc!“

– čtenářská recenze, Adlibris

„Úplně jiné než Ásiny předchozí knihy. Ale stejně dobré – ne-li lepší. Kniha je velmi dobře napsaná a velmi vzrušující. (...) Velmi doporučuji každému, kdo si chce přečíst trochu jiný thriller, který se týká internetu, počítačové bezpečnosti a hackerů.“

– čtenářská recenze, Adlibris

„Děsivé, poutavé a skvěle napsané!“

– čtenářská recenze, Adlibris

„Dobře napsaný poutavý thriller o světě internetu, ve kterém většina z nás tráví tolik času, a přitom o něm ví jen málo. Ása Schwarzová dokáže podat počítačovou tematiku způsobem, jenž je nejen vzrušující a napínavý, ale také srozumitelný i pro lidi, kteří nejsou počítačovými geeky.“

– čtenářská recenze, Adlibris

„Nemožné odložit!“

– čtenářská recenze, Goodreads

Åsa Schwarzová

Sedm klíčů

Åsa Schwarzová

Sedm klíčů

Přeložila Helena Matocha

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

De sju nycklarna © 2017, Åsa Schwarz

First published in the Swedish language by Hoi Förlag, Stockholm

Translation © Helena Matocha, 2020

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-508-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-507-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-108-3 (print)

*Veškerá podobnost s existujícími postavami a událostmi
je čistě náhodná.*

Åsa Schwarzová

Kungsholmen, Stockholm

Rebecka otevře oči a zírá do tmy.

Naslouchá, jestli neuslyší některé z dětí, ale z jejich pokoje se nic neozývá. Žádný kašel. Žádný pláč. Žádné capkání drobných nožek. Ale v ložnici je něco jinak. Rebecka zamžourá. V místnosti je ticho a tma, takže zaostří pohled. Ve slabém světle pouliční lampy jsou vidět obrysy nábytku. Rebecka natáhne ruku k lampě, ale zarazí se uprostřed pohybu.

Někdo jí přitiskne ke spánku chladný kov.

Rebecka ztuhne. Žaludek se jí sevře strachy. V místnosti někdo je.

„The key,“ zavrčí jí do ucha mužský hlas.

Jeho angličtina je lámaná, ale zní jí nějak povědomě. Rebecka netuší, o čem ten chlap mluví. V panice nedokáže přemýšlet ani se soustředit. Na tváři cítí teplý dech a vnímá pach potu. Když krátce zdvihne oči, uvidí, že se nad postelí sklání muž. Obličej mu zakrývá černá kukla.

Přitiskne jí zbraň ještě těsněji ke spánku.

Rebecka se ještě nikdy v životě necítila takhle bezbranně. Třikrát týdně chodí běhat. Je silná a v dobré

kondici, i když se jí mladší dítě narodilo teprve před rokem. Ale k čemu jí to je, když jí někdo k hlavě tiskne zbraň? Sice má na sobě tričko a je pod peřinou, ale připadá si úplně nahá. Vydaná napospas. Bezbranná.

Děti.

Hlavně aby se neprobudily. Myšlenky jí víří hlavou tam a zpátky. Těká očima a hledá možnost úniku, promýšlí alternativy. Rebecka se celý svůj život profesně věnovala analýzám rizik. Mozek jí běží na plné obrátky. Po chvíli si všimne, že muž tam není sám. Ve dveřích stojí další postava. Možnost úniku se scvrkne v naprosté nic. Žádná cesta odtud nevede. Osud je proti ní.

„The key,“ zavrčí hlas netrpělivě.

Rebecka se snaží pochopit, o čem to mluví. Jinak se z téhle situace nedostane. Musí tyhle dva chlapy dostat od svých dětí, co nejdál to jde.

Než se ho stihne zeptat, jaký klíč má na mysli, dojde jí to. Chce klíč, který slíbila bránit vlastním tělem. To vědomí ji zasáhne jako rána do břicha. Myslela si, že ten slib byl pouze symbolický a že bude znamenat jen to, že se čtyřikrát do roka vydá do Washingtonu. Nikdy na to nemyslela jako na hmotný klíč. Bylo to něco víc, něco důležitějšího, i když jen kousek skládačky v symbolickém rituálu. Nikdy by si nemyslela, že ho někdo bude chtít ukrást.

Jenže teď v její ložnici stojí cizí chlap a chce klíč od internetu. Na jeho dechu je patrné, že je nervózní a ve stresu. Ale ona odpoví anglicky to jediné, co na to může říct:

„Ne, to nejde.“

Cítí, jak se jí pistole boří hlouběji do kůže. Musí se snažit, aby neucukla. On nic neříká, jen nehybně stojí na místě. Vysoký a výhružný. Rebecka slyší, že po pokoji někdo chodí. Otevrou se dveře. Slyší, jak jí v prsou tluče srdce jako splašené.

Ne děti. Proboha, jen ne děti.

Někdo rozsvítí. Rebecka zamrká, snaží se na ostré světlo zvyknout. Nejdřív uvidí obrysy, pak toho druhého muže. Je malý, podsaditý a taky má kuklu. Z obličeje jsou mu vidět jen dvě výhružné mandlově hnědé oči. Džíny má tmavé a tričko šedé. Rebecka vykřikne, když uvidí, co drží v náručí. Oliver klidně spí. Ve spánku cucá dudlík a ten se mu pohybuje v pusince. Tvářičku má tak klidnou a krásnou, jak ji může mít jen roční dítě. Spí na cizincově rameni naprosto tiše. Muž přinesl i Oliverova modrého plyšáka, kterému visí utržené ucho nakřivo. Plyšák spočívá mezi ním a dítětem, jako by ho měl uklidnit.

Muž chlapce jemně, láskyplně pohladí po hlavě. Pak si sáhne za opasek, vytáhne pistoli a přitiskne ji chlapci k čelu. V tu chvíli Rebecka přestane dýchat. Pistole vypadá v porovnání s Oliverovým tělíčkem nepřírozeně velká, černý kov se ve světle lampy zaleskne.

„The key,“ slyší znovu Rebecka.

Dívá se na své dítě. Jemnou kůži, vlnité vlásky. Ručička visící k zemi. Nic není důležitější než on. Ona ho stvořila a pak ho v sobě devět měsíců nosila. Jeho život spočívá v jejích rukou a on se na ni spoléhá, hledá u ní útěchu, choulí se jí do náruče a ví, že ona ho vždycky ochrání. Ona je jeho máma. Tak jednoduché to je.

„Je v trezoru,“ sdělí jim a ukáže na tmavou dubovou skříň naproti posteli. „Otevřu ji.“

Muž s Oliverem v náručí popojde ke skříni, otevře ji a odhalí trezor. Rebecka se kousne do rtu. Cítí, jak se celá třese. Tohle je její plán B, jediný a poslední. Alarm připojený ke spodní části dveří skříňě je propojený přímo s policejní stanicí a spustí se, jakmile někdo skříň otevře.

Muž se jen těžko ohýbá, ale snaží se i s Oliverem na ruce si skříň lépe prohlédnout.

„Já si ho vezmu,“ špitne Rebecka a natáhne se pro dítě. „Řeknu vám kód.“

Hlavně si ty dveře moc neprohlížej.

Hlavně si nevšimni toho alarmu.

Rebecka se upřeně zadívá mimo spodek dveří. Muži si vymění pohledy, chtějí se rozhodnout společně. Pak jí jeden Olivera podá a druhý jí stále tiskne pistoli k hlavě. Oliver ve spánku zavrní, ale hned se uklidní, když ucítí teplo a vůni matky. Rebecka ho pevně stiskne, vnímá sladkou vůni dítěte. Opatrně ho pohladí po hlavičce, na prstech cítí jeho jemné vlásky.

Do svítání zbývá ještě několik hodin. Rebecka slyší, jak v dálce začne houkat policejní auto. Její byt je jen pár bloků od velké policejní stanice na Kungsholmenu. Rebecka přerývaně dýchá. Snaží se poznat, jestli se zvuk blíží.

Displej na trezoru zabliká. Rebecka zná šestimístný kód nazpaměť. Kdyby ji někdo vzbudil uprostřed noci, dovedla by ho říct tam i zpátky. Ale teď si dává načas. Tváří se zamyšleně. Dlouho a pevně objímá Olivera. Muži začnou ztrácet trpělivost. Na ulici zastaví auto.

„Je to prvních šest desetinných čísel Pí,“ řekne, aby získala čas.

„141592?“ zeptá se muž u trezoru.

Rebecke se rozbuší srdce. Potí se jí ruce. Nepočítala s tím, že by její blaf odhalil. Ona to chtěla jen protahovat, pak už by trezor otevřeli za pár vteřin. Okamžitě toho zalituje. Tohle není správná chvíle, kdy by měla dělat chytrou. Musí chránit svoje děti. Musí chránit Olivera. Opatrně se otočí tak, aby byl chlapec od pistole co nejdál.

„Lhala jsem. To není správný kód.“

Na dveře bytu někdo tvrdě zabuší.

„Policie! Otevřete!“ rozkáže autoritativní ženský hlas.

Muž s pistolí u Rebečina spánku zakleje.

„Počítám do tří a pak jdu dovnitř,“ křičí policistka.

Rebecka Olivera pevně svírá, snaží se ho krýt vlastním tělem. Chlapec se začne budit, protestuje. Tlak pistole na Rebečin spánek se na chvíli uvolní, chlap se rozhlíží, kudy by utekl. Rebecka dítě instinktivně odkulí pryč, na druhou stranu postele. Oliver křičí a máchá rukama. Rebecka ho zalehne a slyší, jak se s ránou rozrazilily dveře od bytu.

Rebecka se snaží obrnit a zastrčí synovu drobnou ruku pod sebe. Mísí se v ní panika s neklidem. Zařve správný kód. Žádný kód a žádný klíč neznamenají víc než její dítě.

Manhattan, New York

Profesor McDerman jde po chodníku pohroužený do myšlenek. Jasný podzimní vzduch je čerstvý a pohrává si s jeho rudými vlasy. Profesor si nechá bundu rozepnutou. K bytu mu zbývá pět bloků. Kráčí lehce předkloněný s rukama za zády, ale sem tam si sáhne na košili a dotkne se klíče pod ní. To má ve zvyku vždycky, když přemýšlí. Klíč je nenápadný a vypadá jako trochu velký klíček od deníku. Kdo neví, jak moc je důležitý, v životě by to neuhodl. Profesor je jedním ze sedmi nositelů klíčů, kteří čtyřikrát ročně jezdí do Washingtonu. Ale zrovna teď myslí na něco úplně jiného.

McDerman má starosti, spoustu starostí. Skandál okolo odposlechů National Security Agency je mnohem větší, než si myslel. NSA sice spadá pod ministerstvo obrany a zodpovídá za všechny typy odposlechů v USA, ale i tak se musí řídit nějakými pravidly.

Před několika týdny mu novináři kladli zvědavé dotazy. Hypotetické, ale znepokojivé. Profesor by si v životě nemyslel, že následkem toho by NSA mohla být donucena k odtajnění svých kroků. Článek, ježž pak publikovali

v *The Guardianu*, šokoval všechny včetně jeho samotného. Dokumenty, které vypustil do světa Snowden, odhalily mnohem víc, než kdokoli čekal. Každý z branže ví, že NSA odposlouchává kdekoho. Po celoživotním působení v oboru kryptografie si McDermand o NSA a o sběru informací nedělal žádné iluze.

Ale to, co vyšlo na světlo nyní, zpochybnilo jeho veškerou důvěru v kryptografická řešení. NSA nejenže umí prolomit kryptografické kódy, ale dokáže i infiltrovat organizace, ovlivňovat standardy a vkládat do produktů vlastní skuliny, aby pak mohla provádět odposlechy. Dřív se vedly boje mezi těmi, kdo kryptografické kódy vytvářeli, a těmi, kdo je prolamovali. Teď se NSA postarala o to, že kódy jsou vadné od začátku. V tuto chvíli už prostě nic nebylo svaté. Kryptografii, původně krásné umění, naprosto pošpinili a znesvětili.

McDermand tiše zaklel a v duchu si přál být Francouz. To by si prostě pronajal cisternu a před hlavním sídlem NSA by na ulici vylil plnou nádrž hoven.

„Hovno,“ zaklel nahlas. Občas se mu to stávalo. Když byl rozčilený, občas v zamyšlení pronesl něco nahlas. Dospívající kluk s kšiltovkou otočenou dozadu se na něj překvapeně zadívá, a když se pak na chodníku mýjí, drží se od něj radši dál.

Jenže McDermand není Francouz, ale americký profesor. Musí se tedy spokojit s tím, že se na situaci bude dívat s vědeckým nadhledem. Z novinových článků nijak neplynulo, jak NSA při prolamování tolika kódů postupovala. Po dlouhé úvaze se McDermand rozhodl, že na svůj blog napíše hypotézu o tom, jak to asi mohli udělat. Byly to jeho soukromé, ale vysoce kvalifikované odhady. Příspěvek zveřejnil za další hodinu. Možnost takhle si provětrat myšlenky mu udělala dobře. Skoro stejně dobře, jako by tam ta hovna opravdu vylil. McDermand ví, že

jeho blog čtou lidé, se kterými by to velmi rád prodiskutoval. Jeho text budou pročítat a probírat ty nejchytřejší mozky světa.

V kapse mu zazvoní telefon. Znělka Star Treku. Volá rektor univerzity, McDerman ale sotva pozná jeho hlas, když se v telefonu ozve. Rektor je rozrušený a vyděšený, což mu vůbec není podobné. Když říká slova jako *politicky nemožné, zákony proti terorismu a pozastavené peníze na výzkum*, hlas mu přeskočí o oktávu výš. Rektorovi zavolal někdo z vyšších míst a přikázal mu, ať McDerman ten svůj příspěvek z blogu okamžitě smaže.

McDermanovi se vztekem stáhne hrud. Oni ho chtějí cenzurovat. Akademika, a ne jen tak z ledajakého oboaru. NSA chce umlčet jednoho z předních amerických kryptoexpertů. Stane se jedním z těch, kterým vyhrožovali a které umlčeli.

„A co svoboda slova?“ rozčiluje se. „Copak nechápete, jak je důležitá?“

Rektor toho sice zalituje, ale dál si trvá na svém. Tohle je nad jeho kompetence, mimo jeho vliv. McDerman se podívá na hodinky. Příspěvek je na blogu sotva šedesát osm minut.

„Smažu to, jakmile přijdu domů,“ potvrdí.

Rektor poděkuje a položí to. McDerman pomaličku dojde do kavárny na rohu a u mladé usměvavé servírky s dlouhým blondátým ohonem si objedná dvojité espresso. Bude stačit, když to vezme trochu oklikou. Neslíbil přece, že půjde rovnou domů. Na barovém pultu leží noviny, McDerman jimi zalistuje, ale nezačte se.

Podívá se doleva, kousek od něj se posadil štíhlý tmavovlasý kluk s pečlivě upraveným obočím. Fešák, ten bude mít italské předky, pomyslí si McDerman, přesně můj typ. Ten určitě voní po fialkách.

Od chvíle, kdy si poslední McDermanův přítel zabalil

kufry a odjel do Miami, bylo v profesorově milostném životě poněkud pusto. *Miluješ ty svoje počítače víc než sebe*, obvinil ho jeho partner před odchodem. McDerman se mu pokoušel vysvětlit, proč dokáže u obrazovky strávit celé dny, jaké zajímavé problémy může objevovat a řešit. On přece nemiluje samotné počítače, ale logiku, která je za nimi. Pracovat v oblasti kybernetické bezpečnosti je jako hrát šachy s nekonečným počtem figurek. Ale bylo to jako mluvit do zdi. Přítel zmizel do Miami a McDermana pustil k vodě.

Za normálních okolností by McDerman po Italovi dál pokukoval, aby zjistil, jestli tu náhodou nepanuje oboustranný zájem. Ale dneska nemá na nic náladu. Má na starosti důležitější věci.

McDerman vytáhne mobil a otevře aplikaci správy blogu. S tou by příspěvek klidně mohl smazat teď hned, ale to rektor vědět nemusí. Místo toho se podívá na statistické údaje: článek prozatím nikdo nesdílel. Sedne si, pomalu upíjí kávu a přitom si prohlíží řadu fotek, které byly pořízeny v New Yorku začátkem minulého století. Jsou vystavené na policiče za barem. Dělník sedí na lešenní ve výšce a houpe nohama, holčička si hraje se psem na chodníku. Dvacátá léta v New Yorku vypadají na černobílých fotkách vždycky tak krásně.

Pípne mu telefon.

Zpráva upozorňuje na vysoký počet návštěvníků na webu. Když si to McDerman přečte pozorněji, zjistí, že Bruce Schneier, jeden z nejznámějších světových expertů na kybernetickou bezpečnost, jeho příspěvek citoval a nasdílel ho pro svých patnáct tisíc sledujících. Obsah se začal šířit, McDerman může domů.

Do města už se vkradla tma, ale pouliční lampy vydávají ostré světlo. McDerman zamíří ke svému bytu. Před ním jde paní s unaveně vypadajícím jezevčíkem. Krátké

psí nožky musí udržet velké břicho. Pes je šedý a starý, ale když jdou kolem stánku s kebabem, se zájmem začemichá. *Jdou akorát tím správným tempem, zasměje se McDerman.*

Míjí je vystresovaní otcové od rodin v oblecích. McDerman se podívá na displej mobilu: jeho blog sleduje čím dál víc čtenářů, příspěvek kopíruje a sdílí čím dál víc lidí. Teď už by článek mohl smazat, ale jeho obsah by se stejně šířil po internetu. Už to nejde zastavit. A když to udělá teď, všichni to uvidí bez toho, že by McDerman musel otevřeně protestovat.

McDerman otevře velké skleněné dveře a jde k výtahu. Podlaha je mramorová a strop je ve výšce čtyř metrů. Uprostřed se pohupuje křišťálový lustr. McDerman pohledem hledá portýra. Za pultem nikdo není. McDerman ho zavolá, ale nikdo se neozve. „Recepce 24 hodin denně,“ píše se v prezentaci bytového komplexu. Pro McDermana je to velmi důležité, má doma pár z nejdražších počítačů v New Yorku. Nikdo by se do nich nedokázal přihlásit, ale přijít o hardware by byla velká finanční ztráta.

McDerman pokrčí rameny a jde dál. I recepční jsou lidé, pomyslí si a zavolá si výtah. Ale tak úplně se mu nepovede potlačit neklid. Zavrtí hlavou, připadá si trapně.

Jen proto, že jsem odborník na bezpečnost, nemusím být paranoidní.

Výtah stoupá nahoru, patro za patrem. McDerman se podívá oknem dolů ke vchodu.

Po recepčním stále ani památka.